

der var Nedgang i de Konjunkturer, under hvilke Erhvervssamfundet arbejder, og siden den Tid er det desværre blevet saa iøjnefaldende, at det vel ikke vil falde nogen ind at nægte det. Ogsaa for Statskassen er Konjunkturerne beklageligvis meget nedadgaende. De maa være det, thi naar Erhvervssamfundet bliver mindre velhavende og Folk faar færre Indtægter, saa forbruges der mindre, og saa bliver der mindre at beskatte af Formue og Indtægt. Et meget tydeligt Vidnesbyrd om aftagende Indtægter for Statskassen er Toldindtægternes stærke Synken. Altsaa Statskassen staar med aftagende Indtægter, det erhvervende Samfund staar med en stigende Usikkerhed for hele sin Eksistens, med delvis Standsning af Produktionen og med al den Usikkerhed og Nedgang i Velstand, som deraf følger. Derfor mener jeg at have fuldkommen Ret i at hævde, at der for Tiden ikke er nogen Grund til at forøge dette Velstandstillæg. Dette Standpunkt har altsaa Regeringen indtaget, og den maa fremdeles indtage det. Den har derfor ikke kunnet imødekomme hverken den oprindelige Begæring fra Tjenestemændene, som vilde have kostet ca. 34 Mill. Kr. aarlig, eller det noget modificerede Forslag, der fremkom i Folketinget fra socialdemokratisk Side, og som vilde medføre en Udgift af ca. 5 Mill. Kr. for det første Fjerdingaar, altsaa antagelig ca. 20 Mill. Kr. for et Aar. Dette kunde jeg ud fra de samme Betragtninger, hvorefter jeg maatte afvise det oprindelige Forslag om Konjunkturtillæggets Forøgelse, lige saa lidt tiltræde.

Jeg skal hermed ogsaa anbefale dette Lovforslag til velvillig Behandling.

Ejsing: Ogsaa dette Lovforslag kan jeg anbefale til en hurtig og velvillig Behandling her i Tinget. Om det første af de to Tillæg, hvorom Lovforslaget drejer sig, Stedtillægget, er der jo, saaledes som allerede bemærket af den højtærede Finansminister, ikke nogen Uenighed. Derimod har man ikke kunnet enes om det andet, det saakaldte Konjunkturtillæg. Der er blevet sagt, at af Hensyn til Regnskabsvæsen og Revision vilde det være heldigt at beholde det bestaaende Forhold til 1. April. Det vil jeg sige ja til, men det kan jo dog ikke være noget afgørende. Men der er andre Grunde til, at man maa holde paa det bestaaende. Ministeren pegede paa, at Statskassen ikke vel havde Raad til at give større Tillæg, og at der neppe heller var Grund til det. Der er et Ord, der har spillet en ret stor

Rolle, hvor der har været forhandlet om det saakaldte Konjunkturtillæg, det er Ordet „Velstandsforøgelse“. I Lønningskommissionen var det ret stærkt fremme, da man var blevet omtrent enig om, hvad Grundlønningerne skulde være. Man var paa det rene med, at det for Tiden ikke var nok at give disse Grundlønninger, de skulde betragtes som svarende til Lønniveauet i 1916, og man gav saa to Tillæg, et Dyrtdstillæg og et Konjunkturtillæg — det er dette sidste, vi her forhandler om. Under Forhandlingerne i Lønningskommissionen var der nogen Tale om, hvor man skulde lægge det meste, enten paa Dyrtdstillægget eller paa Konjunkturtillægget. Det sidste Tillæg, der blev lagt paa, rammer væsentlig Konjunkturtillægget. Havde man lagt det lidt stærkere over paa Dyrtdstillægget, saa havde det været en større Sum, der havde været faldende og stigende med den faldende og stigende Prisbevægelse. Men Tjenestemændene satte sig meget imod det, ligesom de i det hele taget satte sig meget imod det System, som man begyndte at tale om, den saakaldte glidende Skala. Den Vej var det ikke muligt at komme. Derfor kom man til dette. Naar man nu vil hævde, at det er to Ord for det samme, vil jeg hævde, at det var ikke Meningen i Lønningskommissionen, og det var ikke Meningen, da det blev fremsat, hvad den højtærede Minister allerede har gjort opmærksom paa. Der er ikke noget i Vejen for, at Dyrtdiden kan blive værre og alligevel det almindelige Velstandsniveau gaa ned; og der er vel ingen, der vil benægte, at det for Tiden ser ud til, at det almindelige Velstandsniveau vil gaa ned. Det vil vel ogsaa nok inden saa grumme længe vise sig, at Tjenestemændene maa siges at være lige saa heldigt stillede som de, der arbejder ude i de frie Erhverv.

Der er noget, Tjenestemændene somme Tider glemmer, og det er, at de foruden Lønnen har ikke saa ganske faa Tillæg. De har f. Eks. Overarbejde, Natpenge, Kørepenge og Uniform, det er dog Ting, som betyder ikke saa ganske lidt. Og saa har de desuden Pensionsretten, og det er et meget stort Tillæg, især naar man ved, at der kun betales 2½ pCt. af Lønnen for denne Pensionsret, og efter, hvad man regner, betyder Pensionsretten ca. 12 pCt. af Lønnen. Det er altsaa ogsaa et betydeligt Tillæg. Og som Stillingen er for Tiden, hvor alle Indtægter er i Nedgang eller snart vil gaa ned, tror jeg ikke, man godt kan fastholde, at det er nødvendigt at forøge Konjunkturtillægget; det ser snarere ud til, at vi kunde faa en hurtig Prisnedgang. Der er jo allerede visse